Їх запалюють аж тоді,
коли і найбільші верхи
від учора – під снігом.
Вони горять повільно,
високо здіймаючи свій дим,
бо пахне так,
ніби щойно обтесана деревина,
і в ньому вільно літає
важка свіжа кора,
мокра і темна.
І тільки стара дерев'яна церква,
позаторік покрита сірою бляхою,
повністю розчиняється в ньому,
залишаючи від себе
тільки замкнені двері
і старий цвинтар.